

Închinarea în secolul 21: „În duh și în adevăr” și „Plăcută lui Dumnezeu” (11)

La cine se adresează muzica Praise-&-Worship?

SoundWords

Online începând de la: 05.07.2021, Actualizat: 05.07.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuție. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

La cine se adresează muzica Praise-&-Worship?

Dacă este vorba doar de performanța artistică, multe dintre aceste concerte sau Events se pot compara cu siguranță cu unele concerte sau festivități lumești. Întrebarea la care trebuie să răspundem, totuși, este: Cui se adresează această muzică?

La prima vedere, această întrebare poate părea confuză. De aceea trebuie să o aprofundăm. Cei care abordează acest subiect pentru prima dată vor avea cu siguranță unele probleme. Cu toate acestea, cei care studiază cu atenție acest capitol vor găsi aici baza pentru care închinarea, care este determinată în principal de factori externi, nu poate fi justificată de Biblie. În Galateni 1.11 citim despre Pavel:

Galateni 1.11: Dar vă fac cunoscut, fraților, că Evanghelia care a fost vestită de minenu este în felul omului.

Așadar, această Evanghelie nu era după om. Dacă omul, cu realizările sale naturale, ar fi avut vreun loc în această Evanghelie, și dacă circumcizia, sau ținerea poruncilor, sau zilele, sau altele asemenea, ar fi putut realiza ceva, ea ar fi fost conform omului; dar astfel, omul nu are niciun loc în ea. Dumnezeu l-a încercat pe om în multe feluri: i-a dat Legea, pe care trebuia să o respecte; i-a dat un Loc Sfânt lumesc, cu ustensile pe care le putea privi și atinge; i-a dat tămâie și untdelemn de ungere, pe care putea să le miroase. Existau, de asemenea, anumite instrucțiuni vestimentare, iar mai târziu, sub conducerea lui David, se foloseau și instrumente muzicale la diferite ocazii. Acestea erau instrucțiuni care puteau fi urmate și fără a avea o viață nouă de la Dumnezeu. Și mulți le-au respectat într-o relație de viață cu Dumnezeu. Omul, spre care se îndreptau Legea și cultul iudaic, putea avea și însușiri atrăgătoare. Astfel, citim despre tânărul bogat, care era interesat de viața veșnică, că Domnul Isus l-a privit și l-a iubit (Marcu 10.21). Era ceva drăguț, adorabil în firea acestui tânăr și în dorința lui. S-a dovedit că omul în general a folosit acest serviciu divin constând din forme și ritualuri, doar pentru a se pune pe sine într-o lumină bună, în timp ce în același timp era gata să-L aducă pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce. Vedem acest lucru în mod deosebit de clar la farisei, care erau extrem de scrupuloși în toate aceste acte formale, dar care au cerut cu cea mai mare insistență moartea lui Hristos. Chiar și oamenii demni de a fi iubiți pot fi atât de convinși de propria lor „amabilitate” încât nu se gândesc că au nevoie de răscumpărare. Așa cum odată tânărul bogat a plecat întristat (compară cu Marcu 10.22).

Apostolul Pavel ne mai spune în 2. Corinteni 5.16,17:

2. Corinteni 5.16,17: Astfel încât noi, de acum, nu cunoaștem pe nimeni potrivit cărnii; și chiar dacă l-am cunoscut pe Hristos potrivit cărnii, totuși acum nu-l mai cunoaștem astfel. De aceea, dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, noul a devenit.

Este clar că aici nu este vorba de carnea rea din Romani 7 („Știu că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun”; Romani 7.18), căci citim despre ea și în legătură cu Hristos. Conform versetului următor, există „o nouă creație”, la care avem parte. Tot ceea ce are legătură cu cele cinci simțuri și este material-pământean nu face parte din Evanghelia pe care

Pavel a predicat-o și nu face parte din noua creație din care fac parte cei care sunt „în Hristos”.

Există o mare diferență între primul om și al doilea Om:

1. Corinteni 15.45-49: Așa și este scris: „Cel dintâi om, Adam, a devenit un suflet viu”; cel din urmă Adam, un duh dătător de viață. Dar întâi nu este cel spiritual, ci cel natural; apoi cel spiritual; cel dintâi om este din pământ, făcut din țărână; al doilea om, din cer. Asemenea celui din țărână, așa sunt și cei din țărână; și asemenea Celui ceresc, așa sunt și cei cerești; și, după cum am purtat chipul celui din țărână, vom purta și chipul Celui ceresc.

Ordinea umană a „primul om” sub Adam aparține celei „naturale”. Ea este pământească, „de pe pământ”. Ordinea umană a celui „al doilea om” sub Hristos este „spirituală” și „din cer” (1. Corinteni 15.46-47).

Termenul „primul om” se referă în primul rând la faptul că omul a ieșit odată perfect din mâna creatoare a lui Dumnezeu, pentru că despre acest „prim om” se spune: „Și Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și, iată, era foarte bine” (Geneza 1.31). Însă omul nu a păstrat această stare. Ceea ce s-a arătat, era păcat, pretutindeni, chiar și în chestiunile de slujire divină. După ce a căzut în păcat, Dumnezeu l-a pus la încercare până la cruce, pentru a vedea dacă poate fi în vreun fel adus înapoi la Dumnezeu. Desigur, Dumnezeu știa dinainte rezultatul, dar dovada nu fusese încă dată. După ce primul om l-a adus pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce, Dumnezeu a făcut o reglare de conturi cu acel prim om. De aceea începând de la cruce, pentru Dumnezeu cel de-al doilea Om a luat locul celui dintâi, iar noi suntem atât de strâns legați cu acest al doilea Om încât suntem numiți și „cei cerești”. Dar această decădere morală nu este denumită în Scriptură prin expresia „primul om”, ci „omul cel vechi” (compară cu Romani 6.6; Efeseni 4.22; Coloseni 3.9).

Dar cel de-al doilea Om nu este doar fără păcat, nu este doar sfânt. El este, de asemenea, de o rânduială complet diferită. El este ceresc în originea Sa (1. Corinteni 15.47), ceresc în caracterul Său (1. Corinteni 15.48) și ceresc în destinul Său (1. Corinteni 15.49). Atâta timp cât suntem pe pământ și avem trupurile noastre pământești, avem încă ceva din primul om, din omul natural, în noi. Aceasta include mâncarea și băutura, precum și capacitatea de a face muzică. Nimic din toate acestea nu trebuie să fie rele, dar acum aceasta nu este ceea ce ne caracterizează sau ar trebui să ne caracterizeze. Ca și cei care sunt uniți cu ultimul Adam [Domnul Isus], suntem cerești ca El.

Deci, de asemenea, nu orice muzica produsă de oameni este diabolică sau rea. Poate fi, dar nu trebuie să fie așa. Dar, din moment ce ea aparține primului om, are - după cum am văzut - legătură cu firescul. De aceea la închinarea „în *duh*” (Ioan 4.24), așa cum vrea Dumnezeu, naturalul nu-și are locul, decât numai dacă servește direct serviciului divin spiritual, cum ar fi, de exemplu, cântarea, care servește la exprimarea împreună a laudei către Dumnezeu.¹ În cadrul Praise-&-Worship-Events accentul se pune pe urechea, ochiul și corpul ascultătorului, adică se adresează „la ceea ce este firesc”:

- Urechea este afectată de o muzică plăcută.
- Corpul este afectat prin ritm, astfel încât cineva vrea să se miște ritmic pe ritmurile muzicii.
- Ochiul este afectat de o bandă (eventual cu efecte de lumină și ceață).

Dar toate acestea aparțin *primului* om. Și, la fel ca în cazul slujbei de formă din Vechiul Testament, este la fel de ușor să facem împreună toate acestea fără o adevărată viață nouă de la Dumnezeu. Din păcate, ne temem că acest lucru se întâmplă adesea.

Când în Efeseni 5.19 se spune: „lăudând și cântând”, cu siguranță nu este o întâmplare că se adaugă: „în inimile voastre”. Ceea ce contează este ceea ce se întâmplă în inimile noastre, în omul interior.

Excurs la tema „în inimile voastre”

Sunt unii care vor să traducă aici „din inimă” în loc de „în inimile voastre”. Atunci nu mai este vorba de aspectul spiritual, ci de faptul că suntem „cu adevărat implicați”, lăudând și cântând cu devotament din toată inima. Dar este justificată această traducere?

În primul rând, trebuie să ne amintim că există două forme diferite în manuscrise. Textus Receptus are aici ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν (en tă kardia hymoon). Aici chiar și prepoziția „în” este explicită (în greacă ἐν (en)). În textul Nestle Aland această prepoziție lipsește, iar întrebarea care se pune este cum trebuie/ poate fi tradus la cazul dativ cuvântul „inimă”. Expresia identică în legătură cu un verb de activitate - ca aici „a cânta” și „a lăuda” - fără prepoziția „în” apare în următoarele pasaje biblice:

- *Și recunoaște în inima ta*, așa cum ceartă [disciplinează, pedepsește] un om pe fiul său, așa te ceartă pe tine Dumnezeuul tău (Deuteronomul 8.5).
- Să-i dai negreșit și *inima ta să nu fie tristă* când îi dai (Deuteronomul 15.10).
- pentru ca nu cumva răzbunătorul sângelui să urmărească pe ucigaș, *fiindu-i inima aprinsă* (Deuteronomul 19.6).
- *Puneți-vă la inimă* toate cuvintele pe care vi le mărturisesc astăzi (Deuteronomul 32.46).
- Am auzit și *ni s-a muiat inima* (Iosua 2.11).
- cu gura lor binecuvântează, dar *în inima lor blestemă* (Psalmul 62.4) – Versetul este deosebit de interesant, pentru că el arată diferența dintre gură și inimă.
- Este un popor a cărui *inimă se rătăcește* [sau: *un popor rătăcit în inima lui*] (Psalmul 95.10).
- *inima lui se întărește* împotriva Domnului (Proverbele 19.3).
- Și ei *nu zic în inima lor* că Eu țin minte toată răutatea lor (Osea 7.2). Și versetul acesta este interesant, deoarece vorbirea se apropie foarte mult de cântat.
- ai *zis în inima ta*: „Eu sunt și nu este alta în afară de mine” (Isaia 47.10).
- Ei întotdeauna rătăcesc *cu inima* (Evrei 3.10).

Aceste pasaje arată că este vorba de o activitate a inimii și nu că ceva este făcut „din inimă”. Nu am găsit niciun pasaj în care să se folosească o astfel de construcție pentru a face ceva „din inimă”.

Când Scriptura vrea să exprime că ceva este făcut din inimă, se folosesc alte expresii:

- Pentru că El nu necăjește nici nu întristează cu plăcere [sau: *din inima* Lui] pe fiii oamenilor (Plângerile lui Ieremia 3.33). Aici se spune ἀπὸ καρδίας – o altă prepoziție (din) și fără articol hotărât pentru cuvântul inimă.
- dacă nu veți ierta, *din inimile* voastre, fiecare fratelui său (Matei 18.35) τῶν καρδιῶν o altă prepoziție (din).
- dar ați ascultat *din inimă* (Romani 6.17) ἐκ καρδίας o altă prepoziție (din) și fără articol.
- făcând voia lui Dumnezeu *din inimă* (Efeseni 6.6). Textual aici stă scris „din suflet” ἐκ ψυχῆς.
- care să se îngrijească *din inimă* de cele despre voi (Filipeni 2.20); aici pentru expresia „din inimă” este un adverb care ar putea fi tradus și prin „în adevăr”.
- orice faceți, lucrați *din inimă* (Coloseni 3.23); textual „din suflet” ἐκ ψυχῆς.

După cum putem vedea, pentru „din inimă” se folosesc prepoziții cu totul speciale și chiar termeni destul de diferiți.

Acest lucru arată clar că nu se poate traduce aici cu „laudă din inimă”.

Apostolul Pavel îi numește pe iudaizanți în Filipeni 3 „câini” și „lucrători răi” (Filipeni 3.2). Ei se numeau pe ei înșiși creștini, dar voiau să-i conducă pe credincioși înapoi la o închinare iudaică și pământească, care făcea apel la aspectul exterior și la simțuri. Ei au cerut de la creștini să fie circumciși la propriu, pe lângă circumcizia inimii. Circumcizia în adevăratul sens al cuvântului fusese dată cândva de Dumnezeu, dar nu avea nimic de-a face cu cel de-al doilea om.

Întreaga organizare a serviciului divin iudaic se adresa omului dintâi, omului natural. Se adresa în primul rând ochiului, urechii, nasului, mâinilor și picioarelor. Exista un Loc Preasfânt vizibil, o jertfă vizibilă și preoți care se deosebeau în mod vizibil de restul poporului. În Locul Preasfânt propriu-zis într-adevăr nu exista muzică cu sau fără instrumente, dar la slujba de la Templu, care avea loc *înaintea* Locului Preasfânt, se vorbea chiar de „instrumentele muzicale ale lui Dumnezeu” (1. Cronici 16.42). Așadar, în cazul primului om nu este vorba întotdeauna de lucruri păcătoase, așa cum cred unii. Acest lucru este uneori uitat și nu este recunoscut. Este vorba pur și simplu de lucruri care se concentrează pe „natural”. Așa de exemplu, instrumentele vizibile și auditive nu aparțin în mod specific celui de-al doilea om, cel ceresc, ci primului om. Dar nu putem spune că instrumentele ar fi în sine păcătoase și intrinsec greșite. În Noul Testament, însă, trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu „în duhul”. Dar când vine vorba de muzica frumoasă - diferitele sunete ale diferitelor instrumente - sau de spectacolele de pe scenă pentru ochii noștri, este clar că acestea sunt orientate spre natural și nu spre spiritual.

Ca și creștini, noi toți facem încă multe lucruri care nu sunt neapărat păcătoase în sine, dar care sunt mai mult pentru firea noastră și care ne plac. Acestea sunt lucruri care aparțin primei creații și primului om și pe care Dumnezeu ni le-a dat ca binecuvântări pământești, dar care nu au nimic de-a face cu închinarea „în duh”. Dar ele devin întotdeauna o problemă și în afara închinării, atunci când ne lăsăm dominați de ele.

În ceea ce privește închinarea, serviciul divin nou-testamentar este adesea justificat prin pasaje biblice din Vechiul Testament care, după cum am văzut, se adresează tocmai omului natural. Acest lucru a determinat Biserica Catolică, de exemplu, să reintroducă multe dintre aceste elemente exterioare și iudaice în creștinism (într-o formă creștinizată, desigur).

Problema Praise-&-Worship-Events constă și în faptul că ceva este numit „deosebit de spiritual” - și anume închinarea - dar care se adresează în principal omului natural (firesc), și aceasta nu numai în prezentarea exterioară, ci și în text, care, în plus, de multe ori nu are prea mult de-a face cu închinarea „în adevăr” (Ioan, 4.24), așa cum vom explica mai în detaliu mai târziu. Dar să observăm: ca și creștini, am primit viața veșnică, am devenit cerești, iar muzica și cântecele noastre trebuie să fie în concordanță cu acest lucru. Nu este doar o chestiune de diferențiere între păcătos și nepăcătos.

La aceasta se adaugă și faptul că de cele mai multe ori carnea păcătoasă este apelată, dacă includem efectul muzicii rock folosite, deoarece curvia și delirul (alcool, droguri, ecstasy) stau în legătură cu acest stil de muzică.

În acest caz, însă, muzica se adresează chiar și omului *vechi*. Noi nu ar trebui să avem nimic de-a face cu acest lucru, deoarece omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu Hristos (compară cu Romani 6.6). Apostolul Pavel le scrie credincioșilor din Colose: „Omorâți deci mădularele voastre, cele de pe pământ” (Coloseni 3.5). Deci, în corpul nostru există stimuli care probabil sunt simțiți ca buni, dar care trebuie să fie omorâți.

Am dori să repetăm încă o dată: Noi nu credem că orice utilizare a unui instrument este carnală sau de la diavolul. Dacă tinerii se întâlnesc pentru că le place să cânte și să facă muzică, atunci nu este nimic în neregulă cu instrumentele muzicale, cu atât mai mult dacă pot, de exemplu, să aducă bucurie bătrânilor din azilele de bătrâni (sau de oriunde) sau să le folosească pentru a predica Evanghelia. Chiar dacă la întâlnirile de tineret se cântă la mai multe instrumente pentru a acompania cântarea, acest lucru nu înseamnă neapărat că se alunecă în mișcarea Praise-&-Worship. Cu toate acestea, aceste lucruri te pot duce mai repede decât crezi acolo unde la început nu voiai să ajungi - cu atât mai mult cu cât se folosesc instrumente ritmice puternice (de exemplu, cajón, bongos, tobe). Să nu subestimăm carnea (natura păcătoasă care locuiește în noi) pe care o mai au încă și creștinii născuți din nou. Am văzut de mai multe ori cazuri în care cântatul în orchestră a fost introdus mai întâi la zilele tineretului și la serviciile pentru tineret, iar câțiva ani mai târziu a fost introdus în cele din urmă în întâlnirile de duminică ale bisericii.

Adnotare

[1] Dacă se folosește o vioară sau un pian pentru că altfel frații și surorile nu pot ține melodia, este cu siguranță diferit de a folosi o vioară și un pian pentru că sună mai bine și avem nevoie de asta pentru a avea un sentiment mai bun de închinare.